

ten
da
ra

szár,
szár,
pül

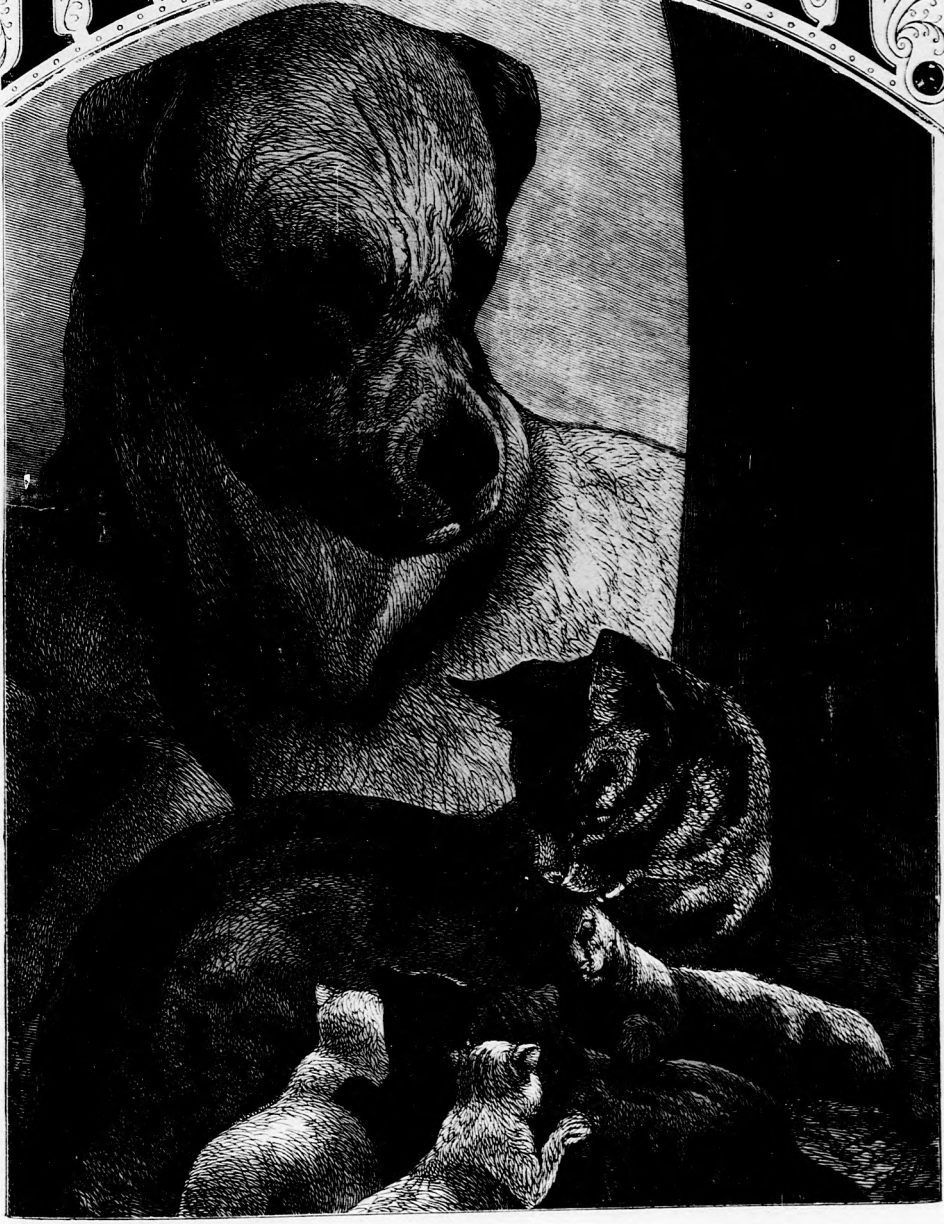
hő,
ért
gyan
szár,

har :
ba,
dik ;
ja!

lyan
le-
száz
- rá

maem-épület
ársulat.

KIS LAP

.. KOMOLY KÉPPEL ÁLLT A CZICZÁK MELLETT .. (Lásd a 110. lapon.)

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —
(VI. folytatás.)

LASSAN-LASSAN üdülni, erősödni kezdett kis betegünk s mindnyájan ismét régi életünket folytattuk. Blanka kissé beszédesebb lett, de magáról semmit sem beszélt, mi pedig nem kérdeztük, mert az orvos és szüleink megtiltottak minden faggatózást. Nem is volt rajta semmi feltűnő dolog észrevehető, csak az, hogy ha egyedül vélt lenni, gyakran keserves zokogásra fakadt és felkiáltott:

— Apácskám, kedves jó apácskám!

De ez is nem sokára megszűnt, mert egyszer, mikor épen így kiáltott fel, véletlenül beléptem a szobába; egy pillanatra elhallgatott, aztán hirtelen így szólt hozzám:

— Mennyi ideje annak, hogy itt vagyok... meddig feküdtem?

— Épen három hétig.

— Akkor hát meghalt! Az én édes jó apácskám meghalt, nem fog többé értem jönni! Oh Istenem!

És oly kétségbeesett zokogásra fakadt, hogy szinte megijedtem. Igyekeztem vigasztalni, de erre nem sokáig volt szükség, mert hirtelen nagy erőfeszítéssel leküzdötte zokogását, letörölte könyeit és így szólt:

— Köszönöm jószágodat... már nem sirok... légy nyugodt, nem is foglak többé sirással zavarni.

Olyan sajtáságos fensőbbsséggel mondta azt, hogy szinte úgy éreztem, mintha valami sokkal fölöttem álló vagy

sokkal idősebb ember mondotta volna. Nem kérdeztem tovább s ő ezentul nem emlegette atyját.

Valamennyiünk közt legszivesebb, legnyájasabb volt Gábor iránt s szinte látszott, miként igyekszik jelét adni hálájának jóltevője iránt, ki őt karjaiban hozta ide. Gábor nem volt valami beszédes, tréfás fiú, aki könnyen elmulatgatott volna, de Blankával mindig szívesen töltötte szabad idejét s minden lehetőt elkövetett, hogy betegsége alatt szórakoztassa és fölvidítsa.

Csodálatos volt az, hogy aránylag rövid idő alatt a kis lelencz valósággal úgy szerepelt köztünk többi gyermekek közt, mint valami kis királykisasszony. Modora egészen különböző volt a miénktől s bár gyöngébb, kisebb volt, mint mi, sokkal kevésbé volt gyermekes, mint akár magam is, pedig én három évvel voltam idősebb s az volt a hírem, hogy nagyon komoly leány vagyok. Beszéde olyan megfontolt és mindig olyan kifogástalan volt, hogy mi többiek ugyan hiába törekedtünk volna úgy beszélni; magaviselete pedig szüleim iránt ép oly helyes, mint ilyen fiatal gyermektől meglepő. A szivességeért, ápolásért nem mondogatott hosszú köszöneteket, de minden pillantásán, minden mozdulatain látszott az őszinte hála, melyet érez; a legmélyebb tiszteletet tanusítá szüleim iránt, leste gondolataikat s mi többiek szinte elbámultunk, mikor Blanka nem ritkán valamit tett, amiről apácska vagy mama még nem is szólt, de amit csakugyan kívántak; mi pedig nem tettük meg, mert nem gondoltunk reá.

Apácska, ki egyenes szívű ember volt, teljesen meg volt elégedve Blankával is, míg mamánk, habár nem szólt róla, azt kissé nem szerette, hogy Blanka, mikor már jobban lett, mért nem mondja el, kicsoda, honnan jött? Ugy látszott, Blanka maga is érezte ezt; sokszor olyanformán tünt föl, mintha mondani készülne valamit, de aztán megint csak elhallgatott. Azt azonban észre lehetett venni, hogy törí a fejét valamin s egy este végre aztán csakugyan meg is szólalt.

Azon a napon volt ez, mikor az orvos kijelentette, hogy Blankának nincs többé semmi baja, legfeljebb még vigyázni kell kissé, hogy meg ne rontsa magát. Ez ideig Blanka még ki nem lépett a szobából, melyben betegen feküdt volt s mindnyájan őszintén örültünk, mikor először ült közöttünk az ebédlőben a nagy asztalnál vacsoránál.

Vacsora után rendesen még jó ideig együtt szoktunk volt maradni s vagy játszottunk, miközben jó apánk volt a vezér, aki intézte játékainkat. Volt nevetés, zajongás és jó kedv bőven. Blanka érdeklődött, de komolyan nézte mulatozásunkat, de ő maga még gyöngye volt arra, hogy részt vegyen. Nyugodtan üldögélt tehát egy nagy karszékben s mikor a játékba, tréfába már belefáradtunk, lassankint mi is mindnyájan helyet foglaltunk közelében és épen kérni akartuk mamácskát, meséljen még valamit, mikor Blanka kissé félénken, de nagyon komoly arccal megszólalt, apácskához fordulva mondván:

— Kérem szépen . . . kedves bácsi . . . e n mondani akarnék valamit . . . szabad?

— Hogy ne volna szabad, kedves gyermekem! Hiszen úgy is csak az a kifogásom van ellened, hogy oly nagyon zárkózott és hallgatag vagy. Beszélj!

Blanka összekulcsolta kezeit s szemébe könnyek toltak, aztán kissé akadózva mondá:

— Oh, ne higyétek, hogy háladatlan vagyok a jóságért, melyet irántam tanusítottak! Tudom, hogy jóságuk nélkül elvesztem volna . . . Az orvos ur azt mondta, hogy most már egészséges vagyok, és épen ezért akarok kérni valamit . . . de oly nagyot, hogy alig merem kimondani . . .

— Szólj bátran, kedves gyermekem, mondá a mama nyájasan.

Blanka egy pillanatig habozott aztán így szólt:

— Tudom, hogy most már nem kelene tovább terhőkre lennem . . . de nem tudom, hova menjek. Utoljára Budapesten laktam apácskámmal, de mikor onnan elmentünk, apácska azt mondta, hogy soha sem fogunk oda többé visszatérni.

— És ki volt az atyád? kérdé mamánk.

— Nevét már mondtam . . . a nevünk Kovács . . . apácskám ezt mondta. És azt is mondta, hogy előkelő, nagy családból való, de nagy szerencsétlenségek érték. Oh! nagyon, nagyon szerencsétlenek voltunk! Még alig voltam négy éves, mikor mamám meghalt. Aztán kettecskén éltünk apácskával egy szűk udvarban, magasan, a negyedik emeleten. Itt nincsenek olyan magas házak, mint ott Budapesten . . . az nagy, igen nagy város . . . és nagyon szomorú hely a szegényeknek.

A szegény gyermek összeborzadt, mintha most is érezné még a szenvedéseket, melyeket abban a nagy városban tűrnie kellett, azután így folytatá:

— Apácska egész nap távol volt s én egymagam voltam otthon. Én végeztem el minden dolgot kis lakásunkban főztem is és örültem, ha apácska meg volt

INDIÁN TÖRZSFŐNÖK. (Lásd a 111. lapon.)

velem elégedve. Mindig nagyon fáradtan tért haza, de azért nem pihent, hanem e helyett engemet tanított... oh, én na-

gyon sokat tanultam! Többet mint az iskolában szokták. Apácska nagyon sokat tudott, mindenben oktatott, nekem pedig,

mikor az egész hosszú napon át egymagam ültem otthon, a tanulás volt egyetlen örömem és szórakozásom.

— Szegény jó kis leány! mondá mamánk meghatottan.

— Sokszor észrevettem, folytatá Blanka, hogy apácskám nagyon fáradt és szomorú s hogy alig tudja megvásárolni, amire szükségünk volt. Nem panaszkodott, de annyit mégis megtudhattam, hogy nagyon rosszul fizetik nehéz munkájáért. Egyszer, amint egymagamban üldögélve e fölött gondolkoztam, eszembe jutott, hogy talán én is segíthetnék valami keveset. Gondoltam valamit s azonnal végre is hajtottam. Ugyan-abban a házban az első emeleten lakott egy gazdag család. Két leányka volt a háznál, körülbelül olyan idősök, mint én magam. Bementem e leányok mamájához és elmondtam neki, hogy én tudok francziául, németül, egyebet is tanultam már sokfélét s tudnék már tanítani is másokat; aztán elmondtam, hogy szeretnék valamiben segítségére lenni szegény apácskámnak s valami csekély díjért tanítanám a két leányt. Egy ideig csodálkozva nézett reám, aztán beleegyezett, hogy tegyünk kísérletet. És én aztán tanítottam a két leánykát, otthon pedig szintén elvégeztem dolgaimat. A leányok mamája azt mondta, hogy nagyon meg van elégedve és a hónap végén már fizetést is kaptam s átadtam apácskámnak, ki eleinte neheztelni látszott, de aztán könyezve jóváhagyta, amit tettem.

Itt Blanka kissé elhallgatott s mamánk meghatottan szólt:

— Szegény jó gyermek! Mily korán kellett kezdened a küzdelmet az étellel.

— Nem azért mondom el ezeket, hogy dicsekedjem, folytatá Blanka rövid szünet után. Csak azt akarom mondani, hogy ha kicsiny és fiatal vagyok is, már hasznomat lehet venni . . . és szeretném, ha valahol hasznomat vehetnék. Ezelőtt három héttel egy reggel apácska így szólt hozzám: »Kedves leányom, szedd össze kevés holmidat, elutazunk, s ide vissza nem térünk többé soha.« Nem sok volt, amit össze kellett szednünk, mert a butor nem volt a mienk. Vasutra ültünk s egész nap utaztunk; éjjel egy állomáson leszálltunk s apácska ott akart engemet hagyni a váróteremben, mert, azt mondá, nincs pénze kocsit fogadni s én nem bírnék vele a hóban, hidegben gyalogolni. De én addig kértem, hogy vigyen magával, míg végre beleegyezett s megindultunk. Sötét, hideg éjszaka volt, de mi szaporán mentünk előre s mig megviradt, itt közel ama romoknál voltunk. Apácska azt mondta, hogy most már célunknál vagyunk, engemet oda fektetett arra a helyre, ahol később rám találtak s azt mondta, várjam nyugodtan, nem sokára visszatér . . . Én vártam . . . sokáig . . . de hiába, nem tért többé vissza . . . Mi baj érte, nem tudom! Oh, Istenem, hová lett, hová lett az én jó apácskám! . . .

(Folytatása következik.)

HELYREIGAZÍTÁS.

A »Kis Lap XVI. köt. 6-ik számában közölt rejtvények elseje nyomdai tévedésből megfordítva került a lapba s így persze meg nem fejthető; a rejtvény így van helyesen:

VASUTI-ŐR ÉS CSALÁDJA.

(Képpel a 112. lapon.)

NAPPAL vigyáz, éjjel strázsál —
Már ez így van a vasutnál.
Nehéz munka, kicsi bér —
Mégis szépen összefér.

Két őrház közt nagy darabon
Sok a teendője nagyon:
Söprögeti a pályát,
Nézegeti vágányát.

Ha itt-ott egy szeg kilódul,
Vasut-vonat jaj! kifordul.
Vagy kizökken hirtelen,
Ha kő fekszik a sínen.

Hol emínnel, hol amonnat
Személy-vonat, teher-vonat:
Az vasut-őr résen áll,
Tisztelettel szalutál.

Lámpás-jelt és harang-jelt ad,
Bátran jöhet már a vonat,
S ez villámkint közelg, és
Dörög mint a menydörgés.

Délben szabad egy órára;
Nagy szüksége is van rája!
Az ebédre fél óra,
Más fele meg nyugvóra.

Most betoppan a szobába,
Örül neki kis családja.
Mind eléje nevetnek,
Jó neje s a gyermekek.

Már is ki vagyon tálalva,
A leves párolog a tálba'.
A kürtjét fölakasztva,
Áldást mond az asztalra.

S azután közéjük leül,
Teste épül, lelke örül.
S ebéd után husz perczet
Édesdeden szendereg.

A PETIKE SZEKÉRKÉJE.

— Mese. —

HOL volt, hol nem volt, valahol és
valamikor volt egyszer egy sze-
gény fiu, akinek Petike volt a
neve. Már nem volt épen kis fiu, hanem
izmos, erős legény, de a Petike név rajta ma-
radt s maradt reá az apjától egy házaeska
meg egy darab földescke; de a házaeska,
oly kicsike volt, hogy csak épen egy szoba
volt benne, abban is alighogy elfért
valami; a földescke pedig egy kis kert
volt a ház mellett s a kertben termett
mindenféle hasznos zöldség meg gyümölcs.
Petike szorgalmasan dolgozott, de még-
sem igen boldogulhatott, mert nem volt
se lova, se kocsija, a város pedig, a hol
portékáját eladhatta, nagyon messze volt,
a nehéz terhet nem hordhatta odáig
a hátán. De hát mégis csak megélt
valahogy s boldog volt szegénysége mel-
lett is.

Egyszer egy hideg téli estén Petike
késő este ballagott haza felé az ország-
uton s amint csöndesen ballag, egyszerre
fájdalmas nyöszörgést hall az utszéli árok-

ból. Odasiet, — hát egy szegény embert lát ott vérben ázva, nem messze pedig egy rozzant kis szekérkét. A szegény sebessült beszélni sem tudott s Petike így okoskodott magában:

— Ha itt hagyom ezt a szegény embert, megfagy, pedig talán még meg lehet menteni. Fölteszem a szekérre és hazaviszem.

Ugy is tett, a szekérre emelte a sebessültet és szépen lassan haza vontatta kis házacskájáig.

A házacskában csak egy szoba s a szobában csak egy ágy lévén, Petike lefektette a beteget, főzött neki meleg levest, bekötözte a sebeket s virrasztva töltötte mellette az egész éjszakát. Másnap reggel, mikor a szegény sebessült föleszmélt, elbeszélte, hogy ő vándor házaló s rablók támadták meg az uton.

— Nem elég, hogy elrabolták minden portékámat, de még össze is véreztek, holtra vertek. Tudom, hogy többé föl nem épülök és mert te oly jószívű voltál hozzám, tehát téged nevezlek ki örökösömmé.

Petike majdnem elmosolyodott, mert hiszen a szegény házalónak semmije sem volt, amit tőle örökölni lehetett volna; de nem szólt semmit, hanem inkább biztatgatta a beteget, hogy majd talán még meggyógyul.

— Oh nem, érzem én, hogy halálom közeledik, felelé a beteg mindinkább gyöngülő hangon. Nem is kár értem, senki sem fog siratni, ha csak te nem, mert neked hagyom az én kis szekérkém, melyen idehoztál.

Petike most már nem tudta elfojtani mosolygását, hogy a szegény beteg

oly negyra tartja azt a rozzant óeska talyigát. A beteg azonban, kitalálva Peti gondolatait, így szólt tovább:

— Tudom, csekélységnek gondolod, hogy neked hagyom ezt a rozzant kis szekérkét. De csalódom, mert ez nem közönséges szekérke ám. Ennek az a csodálatos tulajdonsága van, hogy ha a gazdája azt mondja neki: »Indulj meg, szekérkém!« hát megindul s szaporán halad, míg csak azt nem mondja neki a gazda: »Állj meg szekérkém!«

— De már ezt nem hiszem! felelt Petike.

— Ha nem hiszed, megpróbálhatod, De még valamit mondok . . .

Petike azonban nem hallgatta tovább, hanem szaladt ki a szekérkéhez, megfogta a rudját és mondá.

— Indulj meg, szekérkém!

És csakugyan, a szekérke kerekei szaporán forogni kezdtek, úgy hogy Petike alig bírt a ruddal előre szaladni s szinte ijedten kiáltá:

— Állj meg, szekérkém!

A szekérke szépen engedelmeskedett és megállott, Petike pedig sietett vissza a szobába, hogy meghallgassa, mit akar még a szegény beteg mondani. De mikor belépett, a szegény házaló már mereven feküdt ott, — már meghalt.

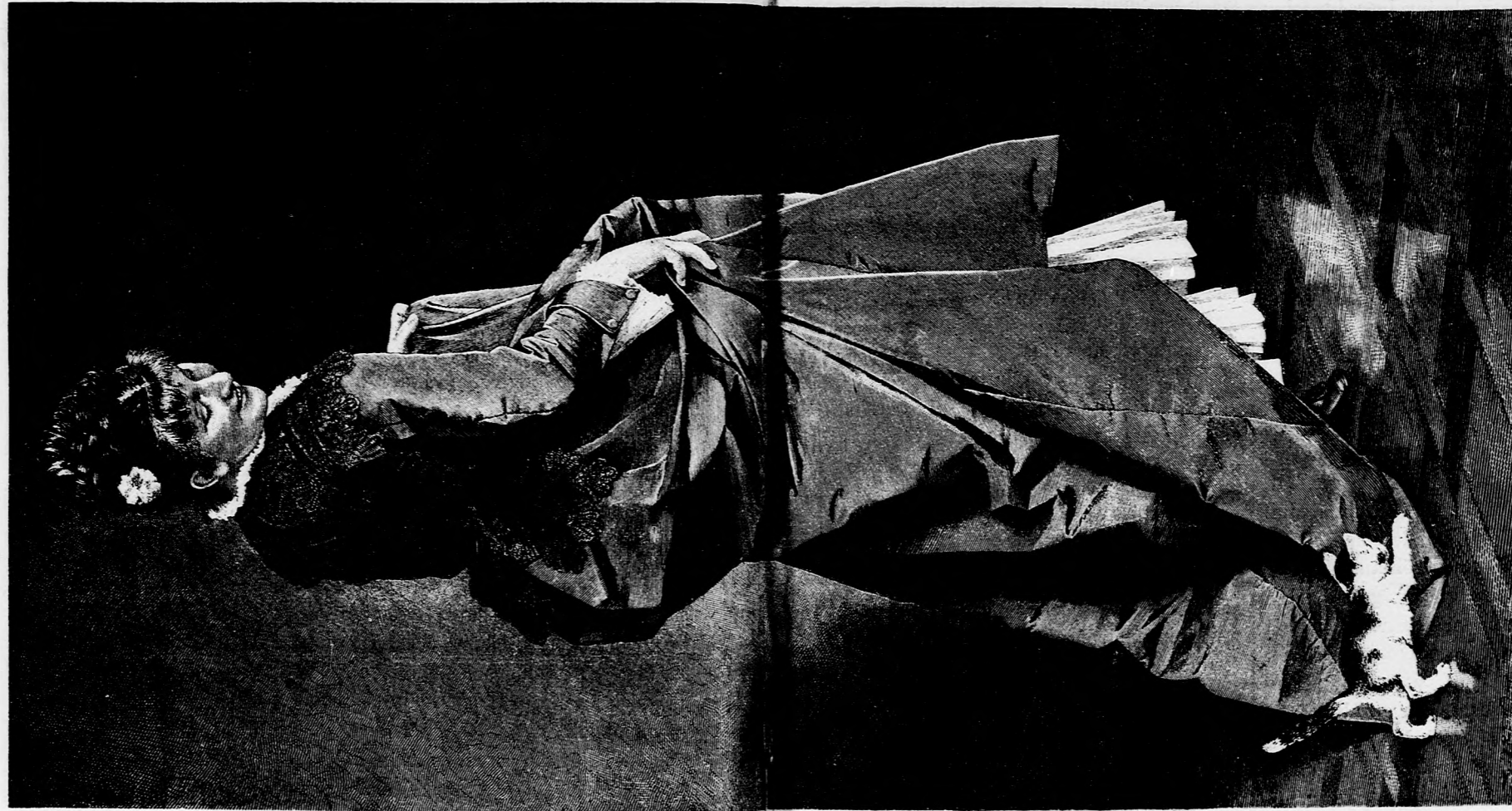
Petike ijedtében elszaladt a bíróhoz és elbeszélte, miként találta este az uton a szegény embert, hogy vitte haza s hogy a haldokló neki hagyta szekérkéjét; de a szekérke csodás tulajdonságáról bölcsen hallgatott. A bíró pedig megdicsérte jó tetteért s rendjén valónak találta, hogy a szekérke Petike tulajdona maradjon. És

igy Petike egészen váratlanul igen becses portékához jutott.

— Most már könnyen boldogulhatok! szólt magában jókedvűen. Behordha-

tom a vásárra, ami eladni valóm van; még a másokét is behordom jó pénzért.

E naptól fogva Petike mindennap korán reggel utnak indult szekérekével s

vagy a maga portékáját vitte vásárra, vagy a másokét, kiknek nem volt kocsijuk s kik jól megfizették Petikét.

Hogy el ne árulja a titkot, oda állt

mindig a szekérke elébe és fogta a rudat, mintha huzná; de látszott rajta, hogy semmi erőfeszítésbe sem kerül s az emberek csodálták erejét.

— Ki hitte volna, hogy ez a fiu olyan hatalmas erővel bír! Hogy meg van terhelve a szekér és olyan könnyen huzza, mintha gyerekjáték volna!

Petike azonban a világért sem árulta el titkát és folytatta mesterségét, mely igen szépen jövedelmezett. Minden nap szép pénzeckét kapott s alig egy-két esz-

... JÓKEDVŰEN JÁTSZADOZTAK A SZOBÁBAN ... (Lásd a 111. lapon.)

tendő mulva már szép házat és nagy darab földet vásárolt magának. Most még több hordani valója volt a szekérkének, de a szekérke nem fáradt bele s

mindegy volt neki, akár sokat, akár keveset raktak reá, ment mindig szaporán, ha gazdája szólította.

Régi bölcs igazság azonban, hogy

akinek jó dolga van, még mindig valami jobb után áhítozik.

Igy volt Petike is. Idő multával az jutott eszébe, hogy még is unalmas dolog a szekérke előtt gyalog járni és úgy tenni mintha huzna; sokkal kényelmesebb dolog volna bent ülni a szekérkében. És addig-addig gondolkozott, míg végre elhatározta, hogy vásárol egy szamarat és azt fogja a szekérkébe.

Meg is tette, vett szamarat, befogta maga pedig felült a szekérkére s így már sokkal vigabban haladt az országuton. A szekérke, mihelyt a parancsot hallotta, szaporán megindult; a csacsi meg, mivel nem kellett e terhet huznia, szintén vigan baktatott előre s Petike nagyon meg volt elégedve.

A csacsi azonban, mikor tapasztalta, hogy neki tulajdonképen semmi dolga s csak sétálgat a szekérke előtt, csakhamar elbizakodott és olyan formát gondolt, hogy ha a szekérke magától is tud haladni, hát csak tessék; ő, csacsi koma, bizony nem fogja magát megerőltetni. És egy napon, amint épen az országut közepén voltak, csacsi koma megmakacsolta magát s nem akart tovább menni; mivel pedig a szekérke nem kapott parancsot, hogy álljon meg, tehát szaporán gurult előre s a csacsi lába közé szaladt, úgy hogy a nyakas füles nagyot ordítva fölfordult és többé föl sem akart állani.

Petike mérgesen rárivallt a szekérkére, hogy álljon meg s a szekérke, aki bizony semmi roszat sem akart s nem volt oka a bajnak, ijedten engedelmeskedett. Petike kifogta a szamarat s otthagya az

utszélen, aztán maga állt a rud mellé s boszusan parancsolá.

— Indulj meg, szekérkém!

A szekérke, ha talán bántotta is a durva hang, nem neheztelt, hanem hűségesen megindult és így szerencsésen bejutottak a városba. De Petike boszus volt s az egész uton törte a fejét valamin, végre így szólt magához:

— Ugy van, megteszem! Miért vesződjem tovább is ezzel az ostoba rozzant szekérkével? Van pénzem, veszek lovat és becsületes szekeret s azzal járok ezentul.

Ugy tett, amint mondá, vásárolt kocsit, lovat, a szegény kis szekérkét pedig félretolta egy zugba és csakhamar meg is felejtkezett róla.

Mikor az emberek látták, hogy Petikének már lova és valóságos szép kocsija van, mindjárt keresni kezdték a barátságát, mert hát bizony olyan a világ, hogy akit gazdagnak gondol, azt többre tartja a szegény embernél; Petikének pedig nagyon tetszett a dolog, hogy ő a falu legelső gazdáival együtt járhat és mulathat. Csakhogy aki a gazdagokkal együtt akar mulatni, annak pénzének kell lenni. Petike egy ideig győzte, aztán adósságot csinált és a vége az lett, hogy eladták a lovát, a szép házát, földjét és nem maradt egyebe, csak az a kicsike házikója meg a kertecskéje, ami eleinte volt.

— Se baj no, gondolá magában, szerencsére meg van még a bűvös szekérkém, majd újból kezdem és aztán majd jobban gazdálkodom.

Előhuzta a rég elfelejtett szekérkét és magrakta, hogy a vásárra menjen vele

a város
meg.

egysz
csolta
nem r
kezdte
szépe
lan —

Végre
egyik
egész
mállo
tett r

szeké
czoln
egész

hette
hagy
nyosa
gény
akko
véntü
miko
figye

ne fe
cséde

A S

egy
ki o
ingy

a városba. Aztán parancsolá: — Indulj meg, szekerkém!

De a szekérke nem mozdult! Még egyszer, aztán újból meg újból parancsolta: »indulj meg!« de a szekérke csak nem mozdult. Petike dühös lett s rugdalni kezdte a makacs szekérkét, majd ismét szépen kérte, könyörgött, de mind hasztalan — a szekérke többé meg nem mozdult. Végre mérgesen megrugta lábával az egyik kereket, úgy hogy ez összetört s az egész szekérke összeomlott és darabokra mállott úgy, hogy többé össze sem lehetett róni.

Igy aztán Petikének megint nem volt szekérkéje, gyalog kellett a hátán hurczolnia a terhet és szegény ember maradt egész életében.

Sokat törte a fejét, valjon mi lehetette a szekérkét, hogy úgy eserben hagyta, — de nem tudta kitalálni. Bizonyosan erre akarta figyelmeztetni a szegény haldokló s most már sajnálta, hogy akkor meg nem hallgatta. Csak mire megvénült, akkor kezdte végre belátni, hol és mikor hibázott s akkor aztán szomoruan figyelmeztetett m' sokat:

— Ha jó dolgod van, ne vesd meg és ne felejtkezzél meg arról, aminek szerencsédet köszönheted.

* * *

A SZEGÉNY EMBER NÓTÁJA.

— Mese. —

Egy tengerparti városban volt egyszer egy igen szegény ember, a ki látogatóba szándékozott menni egy messzi városban lakó bátyjához, a ki ott napszámoskodott; hanem az utat ingyen szeretete volna megtenni.

Oda ment a kikötőhez s leste-várta a jó szerencsét, hátha akadna valami hajós, aki elvinné ingyen. Megy arra egy hajós gazda, s azt mondja neki:

— Hej atyafi, nem jössz velem?

— Mennék biz én, de nincs pénzem; ha elvisz ingyért, hajós gazda, elmegyek.

— Én ugyan nem viszlek — felelt az — hanem várj itt kissé, jön utánam egy másik gazda, az ingyért is elviszi az utasokat.

Nemsokára a másik hajósgazda csakugyan arra ment, a szegény ember meg is szólította mindjárt: nem vinné-e el ingyért? Azt felelte: ő bizony nem viszi.

— Hajós gazda — mondá a szegény ember — hát akkor elvisz-é ha mondok egy olyan nótát, a mi tetszik?

— Akkor elviszlek; hanem ha egy se tetszik, akkor meg kell fizetned az utat.

A szegény ember erre is ráállt, s azzal aztán hajóra szálltak.

Mikor a kikötőhöz értek, a hajós gazda szedni kezdé a pénzt a hajóján jött utasoktól; a mint a sor a szegény emberre került, azt mondja ez:

— Hajós gazda, mondom már a nótát!

S rá kezdte:

Hogyha elmégy a hazámba
És nevemet kérdezed,
Megmondják: szegényül élek
S hordok követ meg vizet.

— Tetszik-e gazd' uram? kérdé aztán, mikor elvégezte.

— E bizony nem tetszik! — felelt a hajós gazda.

Akkor hát mondok egy másikat:

Édes kedves hajós gazda,
Tessék már a nóta, kérem,
Mert a nyavalya elvitte
Egy szálíg minden fillérem.

— Hát ez tetszik-e gazd' uram?

— Dehogy tetszik!

— Mondok hát még egyet:

Szegény ember szegény ember,
Vége legyen a tréfának,
Nyúlj bele csak a zsebedbe:
Pénzzel fizess a gazdának.

— Hát ez tetszik, gazd' uram?

— E' már tetszik!

— No akkor hát nem fizetek —
monda vigan a szegény ember.
Igy utazott ingyen.

A KÓKUS-DIÓ.

— Majom-história 9 képen. —

Amint látod itt az első képen:
Majom-lakás palma tetejében.

Maki éhes, foga szörnyen fáj a
Pálma-laknak kókus-diójára.

»Simpánz bácsi, megkövetem szépen
Egy kókuskát dobjanak le nékem!«

»Mit? Nem adnak? Ó, lelketlen népek,
Ha alusztok, tizet is letépek!..«

S hogy sötét lett, fölkúszott a fára,
Rá is mászott Simpánz ur családja.

»Majd adok én kókust, rabló, kell-e ?
Nesze no ! Hadd vágom a fejedbe !«

Itt a dió ! Mikor esik, koppan,
Maki feje zúg s a háta roppan.

»No kell-e még csuf rablója, nesze !
Özönével hullatom fejedre !«

»Jaj, elég volt ! Hagyj föl a sok jóval !
Jól laktam már a kókus-dióval !«

A KÉT KEDVENCZ.

— Kicsi elbeszélés. —

(Képpel a czimlapon és a 104—105. lapokon.)

Egy félreeső vidéken, messze a világ zajától volt egy kis falucska s a falu végén egy ódon uri ház. Nagyon csöndes és szomorú volt a ház körül minden, mogorva ember lakott benne, aki maga nem járt sehová, hozzá sem járt senki. Ember, állat elkerülte még a ház táját is, mert a kapuban szünet nélkül ugatott nagy mérgesen Nero, a gazda hű kutyája. Ez is épen olyan mogorva és haragos volt, mint gazdája. Mindaketten öregek voltak már, nem szerettek senkit, őket sem szerette senki s így hát elégedetlenül töltötték napjaikat. A gazda örökké dörmögött, még ha nem is volt kire. Nero pedig örökké mérgesen ugatott, ha másra nem, hát a levegőben röpkedő verebekre.

Szomorú élet volt ez, de ők maguk akarták így, be kellett érniök vele.

Egy napon az öreg ur a ház tornácán nagy unatkozva járt fel s alá és

még mogorvább arcot csinált, mint rendszeren. Ha nem lett volna még haragosabb, mint máskor, észrevette volna azt a csodát, hogy a vén Nero nem morog és ugat, mint szokott, hanem házikója előtt fekszik és ugyancsak nyájasan csóváltgatja a farkát, amit pedig ugyancsak régen nem cselekedett. De az öreg most nem gondolt erre, hanem a zsebéből egy fekete pecsétes levelet vett elő, elolvasta, aztán megint zsebre dugta és vállát vonogatva dörmögé:

— No bizony.. hát tehetek én róla ha árván maradt? Hát ez az ő baja!

Mi volt abban a levélben? Az volt benne, hogy az öreg ur egy rokona meghalt s egyetlen hajadon leánya árván marad utána, nem igen tud hova lenni. Aki a levelet írta, dicsérte hogy milyen kedves derék leányka; de a mogorva öreg azért csak azt dörmögte, hogy hát »tehetek én róla, ha árván maradt?«

Lement az udvarra és amint ott nagy unottan föl s alá járkált, végre feltűnt neki, hogy nem hallja a vén Nero szokott mérges ugatását. Körülnézett s észrevette hogy a kutya ott álldogál házikója előtt és látható meglepéssel nézeget valamit.

— Valjön mi van ott, hogy Nero úgy örül neki? gondolá az öreg ur és közelebb menve bepillantott a kutya lakásába,

Ugyancsak meglepte, amit ott látott, mert ott nem volt semmi egyéb, mint egy czicza-mama öt piczike bohó kis cziczával. Nagyon jól érezték magukat a Nero puha fekvő helyén.

— Hé, János, hát ez micsoda? kiáltá az öreg haragosan.

E szavakra egy öreg eseléd jött elő és félig nevetve mondá:

— Nem tudom biz' én, kérem alássan mi jutott eszébe ennek a bolondos kutyának. A szomszédék macskájának bizonyosan nem volt jó helye a kicsinyei számára, hát ide hozta a Nero házikójába s ez a bolondos vén kutya nemcsak megengedte, hogy vele együtt lakjanak, hanem még örülni is látszik neki.

A mogorva ember vállát vonogatva odább ment, de ez a dolog mégis szeget ütött a fejébe; elővette azt a fekete pecsétes levelet és újból elolvasta; de aztán megint csak eltette. Másnap amint az udvarra ment, Nero ugatását megint nem hallotta, hanem e helyett látta, hogy az eb ott áll komoly képpel a cziczák mellett, mintha örködnék fölöttük (Lásd a képet a czimlapon.) Nem volt többé a régi mérges, haragos kutya, nem ugatott meg minden ártatlan verébkét, hanem inkább abban lelte kedvét, hogy nézte a bohókás kis cziczák ficzkándozását s mikor gazdája odalépett, farkát csóválva nézett rá, mintha mondaná:

— Látod gazd' uram, én már nem vagyok elégedetlen, mint te, nekem már van minék örülnöm. Nem is cserélnék ám veled.

A mogorva öreg ur megint csak elővette azt a fekete pecsétes levelet és újból elolvasta, — de ezuttal már nem dugta vissza zsebébe, hanem sietett szobájába, leült és egy hosszú levelet írt, el is küldte rögtön a postára.

Azután pedig a szomszédok nagy csodálkozására egész felfordulás történt a házban: tisztogattak, csinostgattak mindent, a szobákat újból berendezték, mintha valami kedves vendég volna érke-

zöben. Ugy is volt, néhány nap mulva kocsis hajtott be az udvarra s a kocsiból egy kedves leányka szállt ki, — a mogorva öreg rokona, kit magához fogadott, hogy ne legyen elhagyatva a szegény árva.

És e naptól fogva nem volt többé a ház csöndes és szomorú, az öreg ur sem volt többé haragos és mogorva, mert a kedves, vidám leányka kellemessé tette napjait s szerette mint édes atyját. Rá sem ért többé az öreg ur, hogy mogorva legyen, olyan boldog és elégedett volt fogadott leánykájával.

Egy napon, midőn a leányka épen köszönetet mondott, hogy őt szegény árvát oly szeretettel fogadta, az öreg ur elvezette a Nero házikójához és így szólt:

— Ennek az állatnak köszönhetjük, hogy mindketten boldogok és elégedettek vagyunk.

— Hogyan? kérdé a leányka csodálkozva.

Az öreg ur elbeszélte, miként adott Nero hajlékot a cicza-családnak, mely pedig neki nem is rokona s mily öröme volt a kicsinyekben. Ez tanította meg az öreget, hogy mások szeretetében kell keresni az igazi boldogságot.

— A ciczák lassankint megnőttek és a cicza-mama haza vezette őket a szomszédba. Egy azonban a kicsinyek közül ott maradt a házban, megtartotta a leányka s dédelgette mint kedvencét. Jókedvűen játszogattak a szobában (Lásd a képet a 104—205. lapokon) s mikor a leányka nagyokat nevetett, a ciczuska pedig nagyokat ugrált, az öreg ur is, meg a vén Nero is elégedetten nézte őket, a boldog kedvenczeket.

INDIÁN TÖRZS-FŐNÖK.

(Képpel a 100. lapon.)

MIKOR Kolumbusz Kristóf, mintegy négyszáz esztendővel ezelőtt, Amerikát fölfedezte: különböző népeket talált az addig ismeretlen világrészen. Ezek közt voltak igen derék és mivel népek is, minők a mexikói és perui, melyekről már bizonyosan olvastatok érdekes történeteket. Kevésbé miveltek voltak az északi részen tanyázott törzsek, melyek vörhenyes színű bőrükről »vörös indián« nevet kaptak.

A vörös indiánok kisebb-nagyobb csoportokban, félig vadon állapotban éltek. Nem volt állandó lakhelyük, hanem szerte vándoroltak az erdőben, ahol épen több vadat találtak, mert a vadászat volt fő foglalkozásuk. Mikor az európaiak ezeken a tájakon megtelepedni kezdtek, az indiánok makacsul ellenszegültek és véres háborúk folytak a fehérek és vörösek közt; természetesen mindig az lett a vége, hogy a vörös indiánokat megverték, mert nem volt olyan fegyverük, mint az európai katonáknak. Az indiánok mindig beljebb vonultak a rengeteg erdőbe, de a fehérek is mindig tovább nyomultak előre s az indiánok egyre fogytak, úgy hogy mai nap már alig vannak néhány százezen.

Az indiánok igen bátor, edzett emberek s rendkívül ragaszkodnak szabadságukhoz; csak akkor boldogok, ha kedvükre kalandozhatnak az erdőben. Hiába tették próbát velök, hogy rendes falvakban, városokban lakjanak s földmívelést vagy más hasznos mesterségeket tanuljanak; a fárasztó munkát nem szeretik s ma is majdnem oly vad állapotban élnek, mint négyszáz évvel ezelőtt.

Minden indián törzsnek van főnöke, kinek pontosan engedelmeskedik, de a főnöknek derék vitéznek kell ám lenni, erősnek, bátornak, ravasznak, hogy vezetni, oltalmazni tudja alattvalóit.

A »KIS LAP« XVI. köt. 4-ik számában közölt találós mese megfejtése:

A szobában csak négy macska van, mert minden macska a maga farkán ül és három macskát lát maga előtt.

Helyesen fejtették meg: Zuna Irma és Gusztáv, Scheidl Károly és Gusztáv,

Ballássovich Alice, Umbach Lajos és Géza, Siska Erzi, Zink Gabriella és Fanni, Weisz Nándor, Scherz Sándor, Weiszberger Rózsa, Almásy Emmi és Imre, Vladár Vilma, Szentkirályi Irmuska, Friedmann Oszkár és Felix, Palocsai Gyula, Irsay Andor, Győry Tibor, Wanka Feri, Teitlbaum Arthur, Menich Jani, Koczán Gábor, Pálffy Berta, Hofbauer Zsófi (sajátkezű írást kívánok. F. b.) Baeskád Zoltán (neked is szól az előbbi üzenet)

VASUTI-ŐR ÉS CSALÁDJÁ. (Lásd a 102. lapon.)

F. b.), Háry Aranka, Leichter Etelka, Balczár Irénke, Lörenthey Imre, Reich Aladár és Vidor, Szentirmay Béla, Szabó Ilona, Weisz Lajos.

*

A »KIS LAP« XVI. köt. 3-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Dobránszky Olga, Mözmer Zsenni és Gizella, Ofner Laura, Pantipp Etelka, Balczár Irénke, Bíró Margit, Németh Elek, Bogos Amália.

Ismét, oly röviddel az utolsó gyász-hír után, egy kedves kis olvasó-társatok, a 9 éves

KÁRPÁTHI MARGIT

halálát kell jelentenem, ki jó szülei s szerető nagy-anyja keservére, 1879. febr. 6. hosszabb szenvedés után halt meg.

Béke a kedves gyermek poraira!

F. b.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.

Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.